

Arrest

nr. 119 008 van 17 februari 2014
in de zaken RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 5 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, betekend aan verzoeker op 16 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VAN DE VELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 oktober 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 23 december 2011 legden verzoeker en mevrouw L.V. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 1 februari 2012 werd de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 14 februari 2012 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 12 maart 2012 diende hij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 augustus 2012 werd deze tweede aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 25 september 2012 kreeg verzoeker opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 19 oktober 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw L. V. (bijlage 19ter).

Op 14 maart 2013 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en dit om reden dat er geen ziektekostenverzekering werd voorgelegd.

Op 22 maart 2013 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Hij legde een attest voor van 23 december 2011 van wettelijke samenwoning, bewijzen van 1 jaar samenwoning, een paspoort en een geregistreerd huurcontract neer. Daarnaast legde hij loonfiches voor (december 2012 - februari 2013) van de referentiepersoon, een arbeidscontract van de referentiepersoon dat afliep op 30 april 2013 en een arbeidscontract van 2 april 2013 voor deeltijdse arbeid (10 uur per week) van zichzelf neer.

Op 5 september 2013 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.03.2013 werd ingediend door.

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

loonfiches (december 2012 - februari 2013): uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van € 1504,36

Echter, uit bijkomende informatie uit het administratieve dossier blijkt dat het arbeidscontract van de referentiepersoon afliep op 30.04.2013. Het is niet duidelijk of de referentiepersoon momenteel tewerkgesteld is: er werden immers geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat er een

nieuw arbeidscontract afgesloten werd. Zodoende kan onze dienst niet beoordelen- of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Met betrekking tot zijn persoonlijke tewerkstelling legt betrokkene volgend document voor: arbeidscontract dd. 02.04.2013 voor deeltijdse arbeid (10u/per week)

Uit dit document blijkt dat betrokkene werkwilleg is. Er kan met deze gegevens echter geen rekening gehouden worden in de beoordeling van de stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen, immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Op 5 september 2013 werd tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980C: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet stipuleert:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

De Raad stelt vast dat verzoeker twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer 138 529 ingediend op 16 oktober 2013 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer 140 621 ingediend op dezelfde datum. Deze verzoekschriften worden gevoegd in toepassing van voormelde bepaling. Ter terechtzitting wordt verzoeker vertegenwoordigd in beide zaken waarbij de advocaten beiden te kennen geven nog steeds hun cliënt te vertegenwoordigen. De Raad vroeg ter zitting of verzoeker bezwaar had tegen het feit dat de Raad zal oordelen op grond van het verzoekschrift met het laatste rolnummer. Verzoeker had hiertegen geen bezwaar en deed afstand van het verzoekschrift gekend onder rolnummer 138 529. De Raad zal bijgevolg oordelen op grond van het verzoekschrift gekend onder rolnummer 140 621.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 3 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“De beslissing dd. 05/09/2013, waartegen beroep is gemotiveerd als volgt : [...]”.

Bij de aanvraag dd. 22/03/2013 werden inderdaad de op dat ogenblik gekende gegevens van de het inkomen van de referentiepersoon meegedeeld; mn. het inkomen over de periode december 2012 tem februari 2013.

Zoals volgt uit de beslissing van DVZ dd. 05/09/2013 was dit inkomen ruim voldoende, zodat aan de voorwaarde van art. 40ter voldaan was ten tijde van de aanvraag.

Het kan aan verzoeker niet tegengeworpen worden dat de beslissing van DVZ enige tijd op zich liet wachten en dat het dossier op het moment van de beslissing van DVZ niet meer up to date was tot op de dag van deze beslissing.

De rechtsonderhorigen worden door DVZ nooit in kennis gesteld van de exacte datum waarop de beslissing zal genomen worden en waarop aldus hun aanvraag zal beoordeeld worden.

Minstens kan gesteld worden dat DVZ de rechtsonderhorige zou moeten inlichten over het juiste moment van de beoordeling van de aanvraag zodat deze de mogelijkheid krijgt om het dossier te actualiseren.

Door dit niet te doen heeft DVZ thans een beslissing genomen op basis van gegevens die haar niet toelieten om te beoordelen of de Belgische onderdaan " heden (datum van de beslissing) over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals DVZ zelf stelt in de beslissing dd. 05/09/2013 : "het is niet duidelijk of de referentiepersoon momenteel tewerkgesteld is " en " zodoende kan onze dienst niet beoordelen of de Belgische onderdaan

Of de referentiepersoon daarbij effectief tewerkgesteld is, is niet ter zake dienend. Een tewerkstelling wordt niet als voorwaarde gesteld in art. 40ter dat enkel zegt dat de referentiepersoon moet aantonen dat hij over toereikende en stabiele, regelmatige inkomsten beschikt, wat ook de bron van deze inkomsten mogen zijn (huurinkomsten - dividenden - uitkeringen - vervangingsinkomen)

De DVZ voegt derhalve een voorwaarde toe aan art. 40ter, waardoor het toepassingsgebied ervan gewijzigd wordt.

Het betreft een louter subjectieve interpretatie van de wet, wat aanleiding geeft tot arbitraire beslissingen. Dit is in strijd met het beginsel op gelijke behandeling.

Door het enkel feit dat DVZ een beslissing genomen heeft op basis van een onvolledig dossier, minstens zoals zij zelf stelt een onduidelijk dossier op het moment van de beoordeling : " het is niet duidelijk of de referentiepersoon momenteel tewerkgesteld is " werd het zorgvuldigheidsbeginsel overtreden.

Geconfronteerd met het, omwille van het tijdsverloop onvolledig geworden dossier, zou het zorgvuldig geweest zijn van DVZ om bijkomende informatie te vragen aan de verzoeker alvorens op basis van de onvolledige informatie dan maar te concluderen met onvolledige kennis ter zake.

Het behoort tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om een wettelijk toezicht uit te oefenen op de materiële motiveringsplicht van de beslissing van de staatssecretaris voor migratie en asiel.

In de beslissing dd° 05/09/2013 waartegen beroep werd geen rekening gehouden met al de gegevens van de zaak.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding. (Rvstate nr. 167.411, 2 februari 2007) Dit houdt in dat zij zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Indien verzoeker bv. werd gehoord alvorens de beslissing te nemen of aan verzoeker te betekenen, was hij zelf in de mogelijkheid geweest om de nodige info mee te delen.

Door DVZ werd het redelijkheidsbeginsel niet in acht genomen bij het nemen van de beslissing dd. 05/09/2013. Men kan inderdaad niet aannemen dat er door een Bevoegde Overheid in gelijk welke materie, lukrake beslissingen genomen worden op basis van onvolledige dossiers waarbij dan nog die Overheid zelf toegeeft dat ze in feite over onvoldoende elementen beschikt om te beoordelen: " zodoende kan onze dienst niet beoordelen ..."

Ook in de periode na 30/04/2013 voldeed de referentiepersoon in casu aan de inkomensvoorwaarden; Zoals hierboven gesteld voegt DVZ een voorwaarde toe aan art. 40ter, nl. de voorwaarde van een effectieve tewerkstellingen/of het hebben van een nieuw arbeidscontract na 30/04/2013.

Bij de beoordeling van de inkomsten moet immers rekening gehouden met al de inkomsten en vervangingsinkomsten van de referentiepersoon.

Gelet op de handelwijze van DVZ kon verzoeker zijn rechtmatige aanspraken niet terdege aantonen. Hij verzoekt derhalve de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de beslissing dd. 05/09/2013 te vernietigen, zodat het dossier voor herbeoordeling terug overgemaakt wordt aan de DVZ

De in het artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en in het artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het voornoemde artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en het artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende"

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels en het feit dat er in hoofde van de Belgische referentiepersoon op het ogenblik van de bestreden beslissing bleek dat het arbeidscontract was afgelopen en er geen bijkomende documenten werden voorgelegd zodat niet kon worden beoordeeld of die Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Verzoeker houdt voor dat op het ogenblik van de aanvraag de referentiepersoon ruimschoots voldoende bestaansmiddelen bezat, zodat op het ogenblik van de aanvraag werd voldaan aan de voorwaarde van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat het niet aan verzoeker kan worden tegengeworpen dat de beslissing van verweerder op zich liet wachten.

De Raad dient zich bij de beoordeling van de wettigheid van een beslissing in het annulatiecontentieux te plaatsen op het ogenblik van die beslissing (beoordeling *ex tunc*). Verzoeker betwist niet dat op het ogenblik van de beslissing, zijnde 5 september 2013, het arbeidscontract van de referentiepersoon reeds was afgelopen sedert 30 april 2013 en dat verzoeker daarnaast enkel een eigen arbeidscontract had voorgelegd maar geen bijkomende stukken aangaande bestaansmiddelen van diens partner. Het feit dat op het ogenblik van de aanvraag wel werd voldaan aan de voorwaarde van afdoende bestaansmiddelen, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker moet niet enkel aantonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, doch ook dat deze inkomsten stabiel en regelmatig zijn. Gelet op het gegeven dat er blijkbaar geen bestaansmiddelen van de referentiepersoon gekend waren op het ogenblik van de beoordeling en dat het daarbij ook vast staat dat het arbeidscontract van de referentiepersoon op dat ogenblik beëindigd was, is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om te oordelen dat deze inkomsten niet stabiel en regelmatig zijn.

Verzoeker meent dat verweerder hem in kennis had moeten stellen van de datum waarop de beslissing zal genomen worden, zodat hij de mogelijkheid had het dossier te actualiseren. Door dit niet te doen, zou verweerder ten onrechte een beslissing genomen hebben op basis van een onvolledig en onduidelijk dossier en als gevolg het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden hebben.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad kan verzoeker niet volgen in zijn oordeel dat hij in de onmogelijkheid was om zijn dossier te actualiseren en dat hiervoor het ter kennis brengen van de datum waarop de beslissing zal genomen worden, zou vereist zijn. Het komt ook toe aan de verzoeker om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, door zijn dossier in afwachting van een beslissing te actualiseren en aldus alle relevante elementen voor diens dossier aan verweerder over te maken. Verzoeker had als bewijs van die stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen enkel deze tijdelijke tewerkstelling van diens partner voorgelegd op het moment van de aanvraag. Verweerder is niet overhaast te werk gegaan en verzoeker had na de beëindiging van de tewerkstelling van diens partner in april 2013, *in casu* nog verschillende maanden de tijd om bijkomende elementen aan te voeren. Een onzorgvuldigheid van verweerder wordt dan ook niet weerhouden, verweerder heeft op het ogenblik van de beslissing alle elementen die voorlagen in het dossier bij zijn beslissing betrokken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Verzoeker voert tevens aan dat de vraag of de referentiepersoon effectief tewerkgesteld is, niet relevant is daar deze voorwaarde niet voorkomt in artikel 40ter van de vreemdelingenwet en ook andere bronnen van inkomsten kunnen wijzen op toereikende bestaansmiddelen. Hij meent dat verweerder zo een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd en als gevolg hiervan arbitraire beslissingen neemt, die het gelijkheidsbeginsel schenden.

In deze kan verzoeker niet worden gevolgd. Verweerder heeft geenszins een voorwaarde toegevoegd aan de wet doch heeft hier enkel een beoordeling gemaakt van de inkomsten van de referentiepersoon, die conform de voormelde wettelijke bepaling over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten dient te beschikken. Aangezien verzoeker als bewijs van deze inkomsten van de referentiepersoon loonfiches heeft voorgelegd, is het geenszins kennelijk onredelijk van verweerder om deze loonfiches te analyseren evenals om de regelmatigheid van deze inkomsten te onderzoeken. Verzoeker betwist niet dat de informatie waarop verweerder zich baseert om te stellen dat er een einde is gekomen aan de arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon correct is. Verweerder vereist geenszins dat de

referentiepersoon tewerkgesteld is, doch kan uit het gegeven dat er geen tewerkstelling meer is wel degelijk afleiden dat de voorgelegde inkomsten niet regelmatig zijn.

De Raad meent dat daar verzoeker bij de aanvraag enkel een bewijs van deze tijdelijke tewerkstelling heeft voorgelegd, het niet onredelijk is van verweerder om na het verstrijken van deze termijn vast te stellen dat niets werd voorgelegd waaruit een nieuwe arbeidsovereenkomst zou blijken, m.a.w. dat er geen stukken werden voorgelegd waaruit regelmatige inkomsten zouden blijken. Bovendien laat verzoeker na *in concreto* te duiden op de eventuele andere bestaansmiddelen zoals huurinkomsten, dividenden, uitkeringen of een vervangingskomen die hij had willen voorleggen, zodat de Raad meent dat zijn kritiek in deze aan belang ontbreekt. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van arbitraire beslissingen of van een schending van het gelijkheidsbeginsel.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht en hij erop wijst dat indien aan deze verplichting was voldaan, hij in de mogelijkheid was geweest om de nodige info mee te delen, stipt de Raad aan dat de hoorplicht als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, *supra* reeds werd besproken. Verzoeker kreeg enerzijds de kans om stukken voor te leggen bij de aanvraag en anderzijds na de beëindiging van de tijdelijke tewerkstelling van diens partner nog gedurende verschillende maanden, doch heeft hiervan geen gebruik gemaakt. Hierbij dient te worden aangestipt dat het recht om te worden gehoord niet betekent dat verzoeker mondeling dient te worden gehoord. Het volstaat dat hij de mogelijkheid krijgt om zijn argumenten en eventuele stukken naar voren te brengen. Zoals reeds voormeld zijn er geen indicaties dat verzoeker niet over deze mogelijkheid kan beschikken. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoeker nalaat aan te geven welke nodige info hij had willen voorleggen, op het ogenblik dat hij op initiatief van verweerder zou gehoord zijn, zodat hij opnieuw geen belang heeft bij de aangevoerde kritiek.

Een schending van de hoorplicht kan niet overtuigen.

Verzoeker meent tevens dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden omdat verweerder een lukrake beslissing zou genomen hebben, op basis van een onvolledig dossier waarin hij zelf stelt over onvoldoende elementen te beschikken om te beoordelen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Waar verzoeker meent dat verweerder een lukrake beslissing heeft genomen, op basis van een onvolledig dossier, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verweerder met alle tijdig voorgelegde stukken heeft rekening gehouden bij zijn beoordeling. Het is niet aan verweerder om *in casu* het dossier te gaan vervolledigen. Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verweerder niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Minstens valt de kritiek samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel wordt vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Hij voert eveneens overschrijding en afwending van macht aan, alsook misbruik van recht.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

Verzoeker vormt gezin met mevrouw V. L. Zij sloten een contract van wettelijke samenwoning waarvoor de verklaring werd afgeleverd op 23/12/2011.

Dit gezinsleven wordt beschermd door art. 8 EVRM.

Het voordeel dat de Belgische Staat tracht te bekomen met het bevel om het grondgebied te verlaten staat niet in verhouding tot het ernstige nadeel dat berokkend wordt aan verzoeker en zijn partner. Verzoeker en zijn partner worden verplicht om gedurende een periode gescheiden te leven; verzoeker zal verplicht worden om het nodige visum aan te vragen. Een hele administratieve procedure om

uiteindelijk terug naar België te komen om zich teervoegen bij zijn partner. Hierbij boekt de Overheid geen enkel voordeel.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. *In casu* wordt niet betwist dat verzoeker en diens partner een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd, het gezinsleven wordt dus aangenomen.

Daar tegenover staat dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Het is aan de Verdragsluitende staten om een billijke afweging te maken tussen de belangen van het betrokken individu en de belangen van de samenleving, waarbij de Verdragsluitende staten een zekere beoordelingsmarge genieten. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De Raad herinnert eraan dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing en het uitoefenen van haar beoordelingsmarge is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Verzoeker meent dat *in casu* het voordeel dat verweerder tracht te bekomen, niet in verhouding staat met het ernstig nadeel voor verzoeker en zijn partner. Hij wijst erop dat het bevel tot gevolg heeft dat ze een periode gescheiden zullen moeten leven, en dat ze een hele administratieve procedure zullen moeten ondergaan om het nodige visum aan te vragen. De Raad meent dat deze elementen niet

kunnen worden beschouwd als onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders worden verdergezet, noch dat het moeten doorlopen van een al dan niet omslachtige administratieve procedure daadwerkelijk leidt tot het verbreken van het gezinsleven.

In casu kan geen positieve verplichting voor de staat worden weerhouden en werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Waar verzoeker eveneens de schending van de zorgvuldigheidsplicht, een overschrijding en afwending van macht, alsook misbruik van recht aanvoert, laat hij na *in concreto* te duiden op welke wijze de bestreden beslissing tot overschrijding of afwending van macht of misbruik van recht aanleiding geeft of het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Minstens valt de kritiek samen met zijn ontwikkelde kritiek aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel zo niet onontvankelijk, dan minstens ongegrond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beroepen met rolnummers 140 621 en 138 529 worden van rechtswege gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het verzoekschrift gekend onder rolnummer 138 529 wordt vastgesteld.

Artikel 3

In de zaak met rolnummer 140 261 worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU